

♥ *Janneke* ♥
is lief

6 maart 1932
18 mei 2019

*Mijn moeder had
6 zussen en één broer.*

de 4 middelste zussen:

Greet (1926)

Rina (1935)

Janneke (1932)

Lijnie (1927)

in het midden
de jongste zus:

Janneke

Adri (1939)

Rina

de oudste broer is

Arie (1919)

De 2 oudste zussen zijn

Ida (1922)

Annie (1924)

*Janneke,
inmiddels
verloofd*

Jonge vrouwen, de naaimeisjes kwamen voor naailes thuis bij **mijn oma** (links boven)

Mijn moeder vertelde dat ze graag kwamen, omdat mijn oma serieus was, er hard werd gewerkt, maar het ook gezellig was.

mijn oma achter
de naaimachine.
20 februari 2012
komt er een
dagpauwoog
op de vensterbank
bij ons raam zitten.

We denken dat het (een
bericht van) oma is,
die verbinding maakt,
ons komt begroeten en
bemoedigen.

mijn oma en opa
Janna van Veen - Gelderblom
en **Jan van Veen**

Het mooi(st)e huis aan de Lek waar oma en opa van Veen hebben gewoond met hun zoon en 7 dochters is een aantal jaar geleden gekocht door de zoon van de tandarts.

De westkant van het huis. Schoonhoven ligt aan de noordkant van de Lek, Langerak en Nieuwpoort aan de zuidkant

De rivier de Lek

Janneke van Veen en Koos van Beuzekom gaan trouwen.

Mijn moeder komt uit Langerak, mijn vader uit Nieuwpoort. Ze kennen elkaar van het dagelijks de Lek overvaren met de pont naar Schoonhoven, om naar school te gaan.

Mijn oma, de moeder van mijn moeder, heeft de trouwjurk genaaid!

Janneke deed veel voor de kerk, vrouwen en het milieu. Er kwam een interview met haar in 1980 in het vrouwenblad Margriet, nadat ze actie heeft gevoerd waardoor de fosfaten uit de wasmiddelen zijn gehaald.

Koos begon als 16-jarige te werken bij de gemeente als vrijwilliger (vrijwilliger). Hij deed veel avond studies en ging bij een steeds grotere gemeente werken. Hij eindigde als gemeentesecretaris in Den Haag. Helaas heeft het hem niet alleen maar goed gedaan.

ons gezin, moeder, vader en 5 kinderen

Van links naar rechts, met de klok mee: Aart, Jeannette, Koos, Jan, Leonoor, Anita en verborgen, maar wel in het midden Janneke.

Jeannette, Aart, Leonoor, Jan

Jan, Aart, Leonoor, Jeannette

Janneke (links) en Lijnie (rechts), twee zussen met hun 5 en 4 kinderen in de berm bij oma.

Janneke was haar tijd ver vooruit.

Ze maakte een foto met wasmiddelen zonder fosfaten, die niet schadelijk waren voor het milieu en verspreidde die door heel Nederland.

Janneke verzamelde duizenden handtekeningen van huisvrouwen en verstoorde op een leuke manier een vergadering van minister Ginjaar, van milieu om de handtekeningen aan te bieden.

Aan de bel bij de minister

De overheid reageerde zeer positief op het „Anti Witter-dan-Wit“-initiatief en verleende een subsidie van vijfduizend gulden voor de aanmaak van duizenden actiekaarten.

„We zijn de actie gestart tijdens een milieucongres in Noordwijkerhout, waaraan minister Ginjaar en tweehonderd wetenschappers deelnamen. Vlak voor de koffiepauze zijn we naar binnen gegaan met een enorme bel. We wilden ons probleem aan de grote klok hangen. We hadden een waslijn met daaraan een spandoek: „Het comité Anti Witter-dan-Wit“. Dat werd door twee vrouwen gedragen. Als symbool hadden we een kruiwagentje bij ons. We hadden de minister nodig als kruiwagen en bovendien is een kruiwagen een van de meest milieuvriendelijke vervoermiddelen die je je kunt indenken. In de kruiwagen zat een kleurloos fosfaatvrij wasmiddel. De minister heeft er heel leuk op gereageerd. Dat was op 2 oktober 1979. En we gaan nog steeds door, tot het geld op is. Het is de bedoeling dat de producent niet anders meer kan dan fosfaatvrije middelen maken. Kijk, ze voelen zich nu bedreigd, omdat de mensen hun producten misschien niet meer kopen. Maar als de vraag naar milieuverantwoorde middelen groter wordt, dan móeten ze die wel gaan produceren.“

Janneke heeft een prachtige tekening gemaakt van bloemen die ze had geplukt op vakantie in Frankrijk.

Ik heb er een puzzel van laten maken, die we samen met veel plezier gemaakt hebben. Bijzonder je eigen tekening als puzzel.

Janneke wordt al in 2001 (onterecht) 'dement' verklaard, 'bekend met Alzheimer', lezen wij in een medisch rapport dat we in mei 2018 met haar toestemming opvragen.

Als je van de t van dement een s maakt, staat er: de mens.

Net zoals onkruid niet bestaat, is het de mens, waar het om gaat. (dat rijmt)

Janneke geniet van de foto's en filmpjes die we op Facebook delen.

Wat een rijkdom dat we dat ook weer met haar kunnen delen!

30 augustus . 2017
dement de mens }
voeten zijn slanker geworden
leonoor heeft daarbij geholpen!

**dement de mens 30 augustus . 2017
voeten zijn slanker geworden
Leonoor heeft daarbij geholpen.**

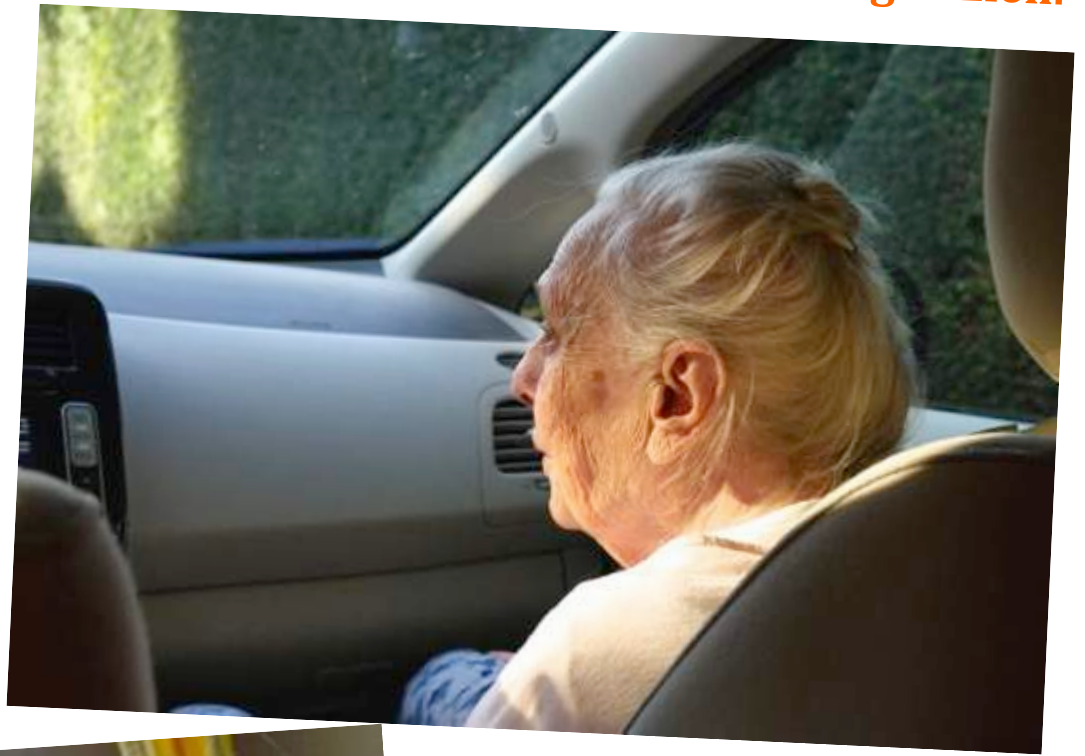

Met een gehuurde elektrische auto gaan we zonder toestemming te vagen van het verzorgingshuis of mijn vader naar Scheveningen, even naar het strand.

Janneke vond het super leuk.

**We nemen het risico dat als iemand erachter komt,
we mijn moeder misschien nooit meer mogen zien.**

Janneke zit heerlijk ontspannen in de auto naast Marthe, die het ook erg leuk vindt om buiten te zijn met elkaar, een onvergetelijke ervaring.

Een lieve foto en een zachte uitstraling', zei mijn moeder toen ik haar deze foto van haarzelf liet zien.

**oranje goudbloemen,
de lievelingskleur
en een lievelingsbloem
van Janneke**

Hoezo dement! Wat erg dat mijn moeder dement zou zijn. Ze was verzwakt door de medicijnen, 100 pillen per week! Natuurlijk gaat dat niet goed, maar als je daar iets van durft te zeggen, wordt je verguisd.

Helaas kijkt iedereen de andere kant op en mag de arts gewoon doorgaan met medicijnen voorschrijven, tot mijn moeder is overleden.

Wij zijn een jaar lang elke dag 8 uur bij mijn moeder geweest, ze was heel blij. Maar mijn vader probeert ons weg te krijgen.

De directeur staat achter hem, maar durft ons niet helemaal weg te houden bij mijn moeder. We mogen mijn moeder nog maar drie keer in de week drie uur zien, omdat we onze zorgen uiten over de medicijnen en voor haar opkomen. Niemand vraagt wat mijn moeder wil, die duidelijk blij is met de aandacht en de zorg, maar mijn vader bepaalt wat er gebeurt, niet mijn moeder, heel erg.

**Elke keer als we
naar mijn moeder
gaan, pluk ik
bloemen voor haar.**

**Een wonder
dat dat steeds
weer lukt.**

**De natuur is
wonderschoon!**

Marthe maakt voor de 87-ste verjaardag van Janneke 6 maart 2019 een fotocollage van het gezin Jan, Jeannette Koos, Aart, Leonoor, Janneke en Anita.

Jan is 25 juli 2016 overleden en Jeannette 8 juni 2017, vandaar de twee engelen tussen hen in.

16 april 2019, 32 dagen voor haar overlijden. 1932 is het geboortjaar van mijn moeder en 2x 16 is 32.

2 mei 2019, 16 dagen voor haar overlijden.

**Mijn moeder is
18 mei 2019**

overleden.

**De bloemen die ik
geplukt heb staan in
de kamer van het
verzorgingshuis waar
ze opgebaard ligt.**

**Marthe en ik gaan
elke dag maar haar
toe. Gelukkig kan
dat, er is verder
maar weinig
belangstelling voor
haar.**

**Ik deed een bijzondere en troostvolle ontdekking een
paar weken nadat mijn moeder was overleden.**

**We hadden 2 jaar daarvoor opgeschreven dat
18 mei de sterfdag was van mijn oma, niet
wetende dat mijn moeder 2 jaar later ook op
die datum zou overlijden. Het voelde als een
bevestiging dat alles wat er gebeurt goed is
en een reden heeft.**

**Precies 3 weken
nadat we dit
hadden
opgeschreven,
waar mijn zus
Jeannette bij was,
zou mijn zus
overlijden, moe
en uitgeput.
Ongelooflijk wat
er allemaal
tegelijkertijd
gaande was.**

17 en 18 mei 2017, bijzondere getallen

17 mei 1983 heeft Leonor eindexamen
vool gedaan in Amsterdam.

Bij de Aldi was ^{vandaag} het bedrag € 34.54

$$2 \times 17 = 34 \quad \heartsuit$$

$$1983 + 17 = 2000$$

$$2000 + 17 = 2017$$

$$3 \times 18 = 54 \quad \star \star$$

18 mei is oma van Veen-Gelderblom
overleden, dat is dus haar sterfdag.

Drie generaties zijn diep met elkaar
verbonden, vrouwen

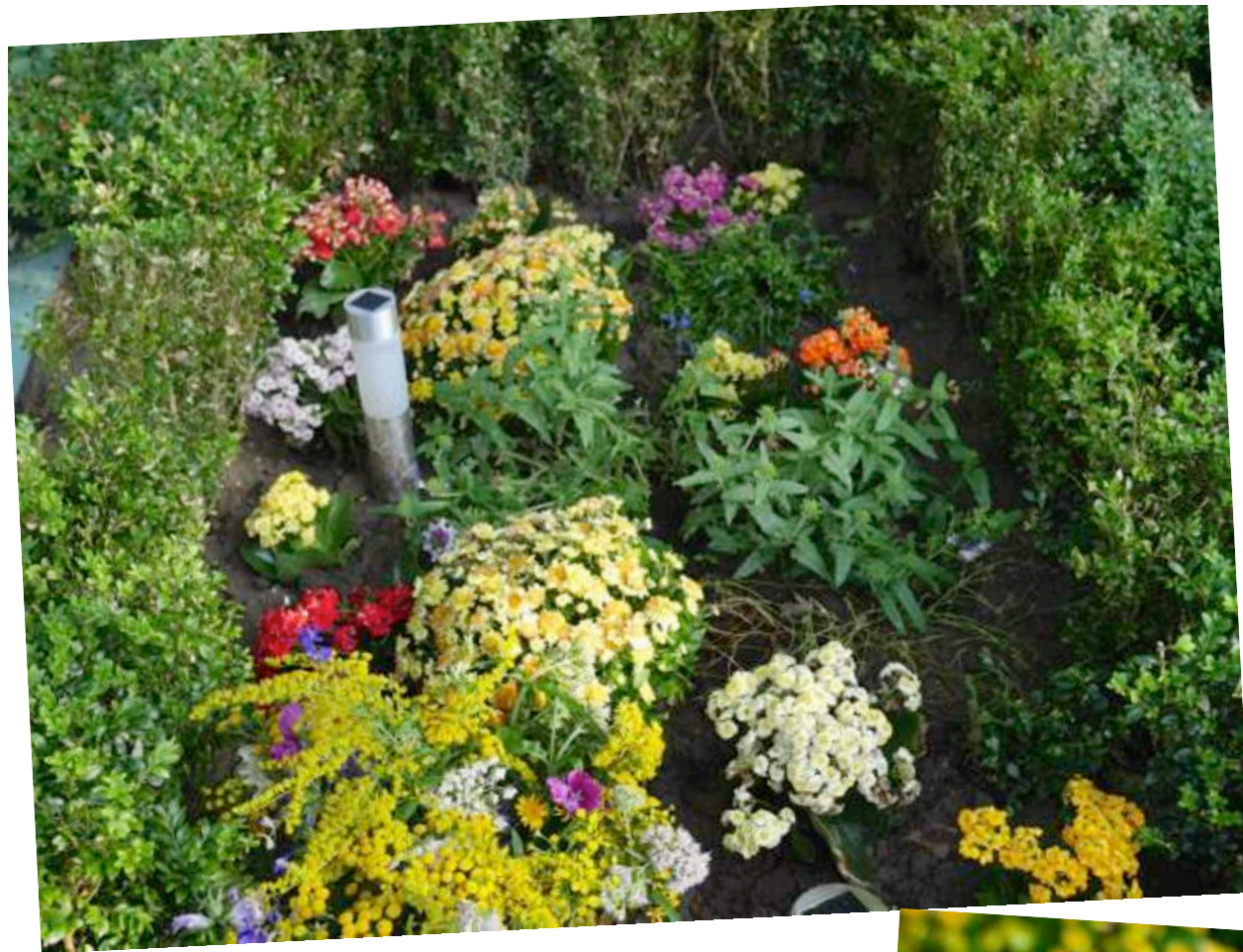
Als we de drie uitgezochte filmpjes van
17 mei hebben bekeken zijn we verrast door
de tijds getallen:

1 ^e filmpje duurt	18 seconden
2 ^e filmpje duurt	36 seconden (2 x 18!)
3 ^e filmpje duurt	18 minuten en 36 seconden

Eris meer tussen hemel en aarde

Marthe, Eris en Jeannette zagen op straat

2 roodborstjes

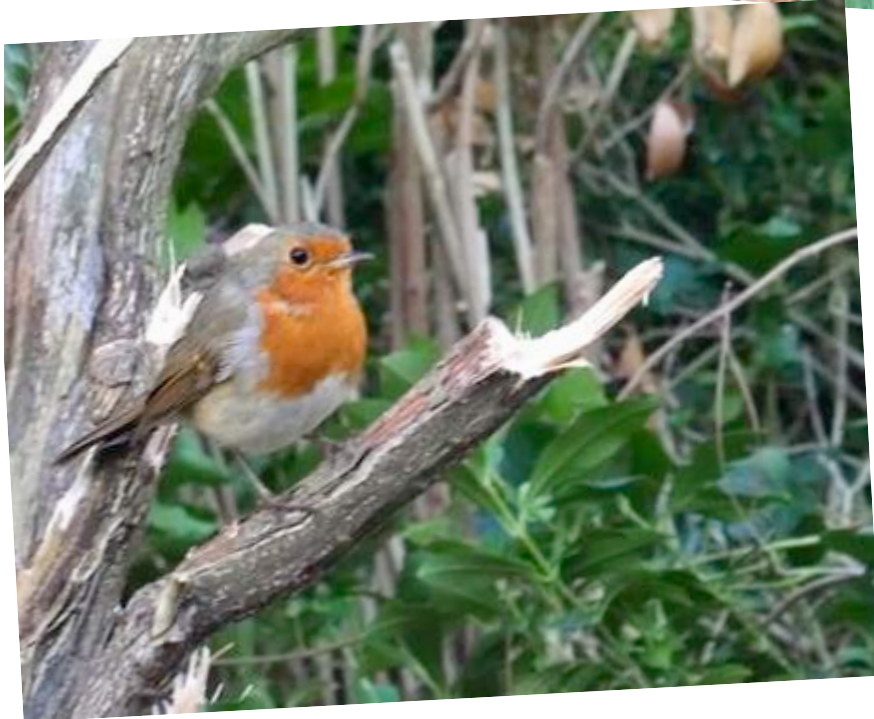

**bloemen
op het graf
van Janneke**

**Leonoor en Marthe
met bloemen, op
de camping, met
caravan, voortent
en 50 m2 tuin,
die we hadden
gekocht, om dichter
bij mijn moeder te
zijn, 50 minuten
lopen van haar
vandaan**

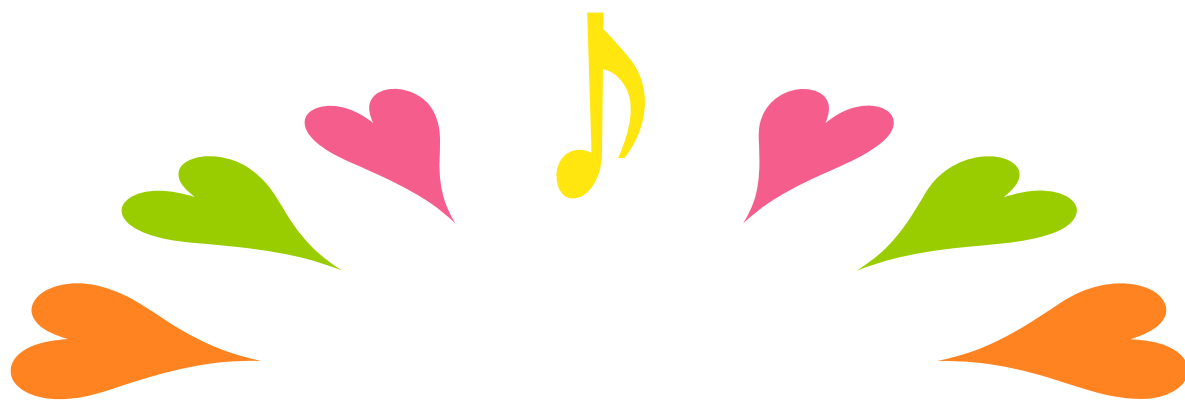
Na het overlijden van Janneke gaan we vaak naar de camping. We ruimen heel veel op en brengen 4.500 stenen weg, die we vervangen voor gras, bloemen en bamboe. Iedereen vindt dat het erg mooi is geworden,

Het roodborstje komt steeds als Marthe en ik op de camping zijn. We denken dat het Janneke is.

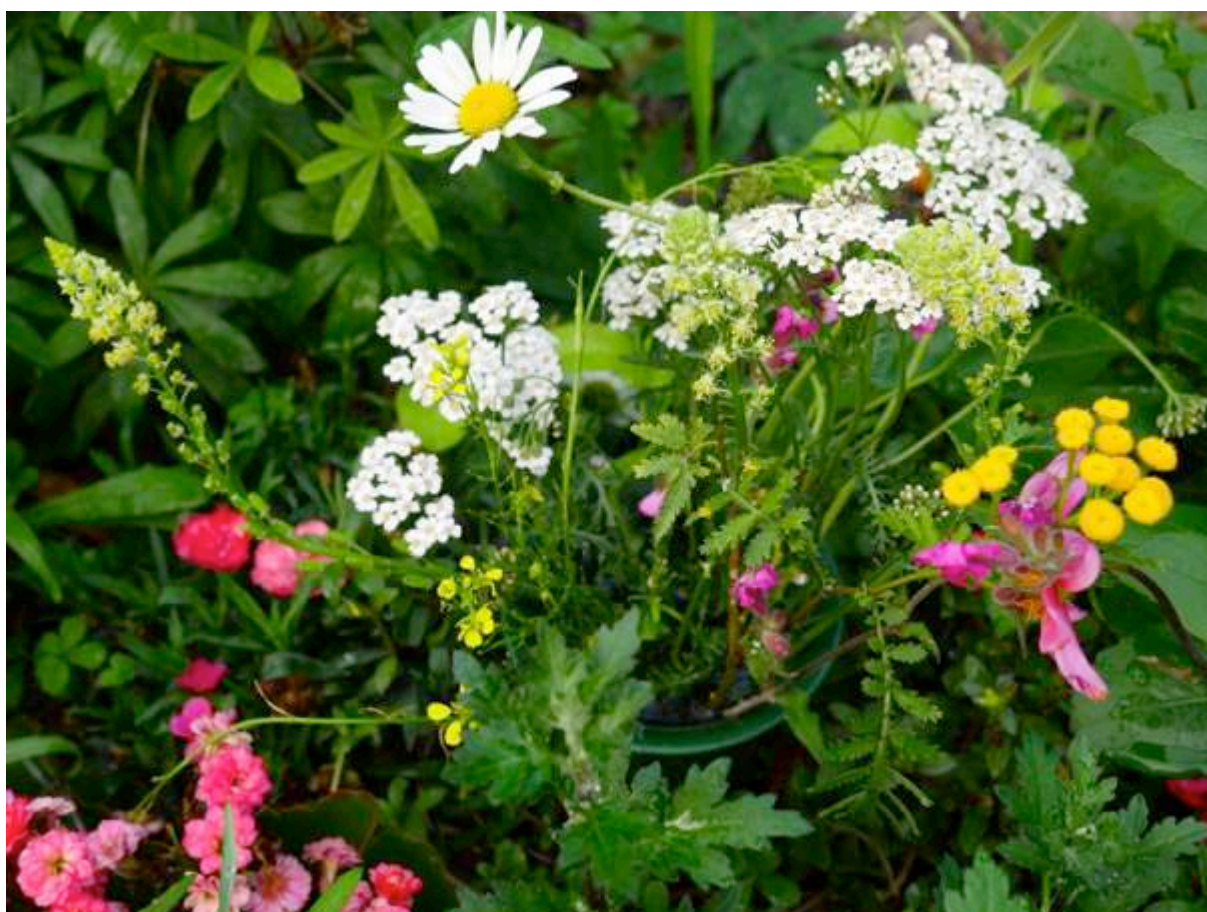
Als Marthe een foto en een filmpje maakt, zeg ik tegen 'het roodborstje' dat ze wel naar Marthe kan kijken. En..... ze doet het, heel bijzonder!

Janneke

gedichten en teksten

*'De zachte krachten zullen zeker winnen' van
Henriëtte Roland Holst uit 1918 is
een lievelingsgedicht van Janneke.*

*Ze heeft het heel vaak aangehaald om de aandacht
te richten op verzachting, hoop en liefde.*

**De zachte krachten zullen zeker winnen
in 't eind -- dit hoor ik als een innig fluistren
in mij: zoo 't zweeg zou alle licht verduistren
alle warmte zou verstarren van binnen.**

**De machten die de liefde nog omkluistren
zal zij, allengs voortschrijdend, overwinnen,
dan kan de groote zaligheid beginnen
die w'als onze harten aandachtig luistren**

**in alle teederheden ruischen hooren
als in kleine schelpen de groote zee.
Liefde is de zin van 't leven der planeten
en mensche' en diere'. Er is niets wat kan storen
't stijgen tot haar. Dit is het zekre weten:
naar volmaakte Liefde stijgt alles mee.**

Henriëtte Roland Holst (1869-1952)

**Janneke heeft meer dan 100 gedichten geschreven over
de natuur, familie, maatschappij, vrede, waarvan ik er 4 deel.**

Maar eerst het mooie artikel in de krant over haar.

Na haar overlijden werden Marthe en ik gebeld door journaliste Nicolette van der Werff, die een artikel, een in memoriam over mijn moeder wilde schrijven in AD Haagsche Courant. Na 2 uur met elkaar gesproken te hebben heeft ze dit artikel geschreven. Iedereen die het leest wordt er blij van. Marthe en ik zijn haar heel dankbaar.

Op de bres voor de natuur

Janneke van Beuzekom - van Veen 1932 - 2019

Ze startte, thuis in het Benoordenhout, een actiecomité tegen wasmiddel-fosfaten. Huisvrouwen steunden haar massaal waarna de minister overstag moest.

Nicolette van der Werff

Janneke van Beuzekom - van Veen (6 maart 1932 - 18 mei 2019) groeide op aan de Lek in Langerak. Haar vader had een maalterij. Haar moeder en tante zongen als ze de was deden, die vervolgens in het gras te bliken werd gelegd. Het was een idyllische omgeving waar Janneke liefde voor alles dat groeit en bloeit met de puplepel ingegoten kreeg.

Op weg naar de kweekschool nam ze dagelijks het pontje om de rivier over te steken. Daar ontmoette ze haar echtgenoot, die voor de gemeente werkte en ook volkstellingen deed. Janneke trouwde, kreeg vijf kinderen en nam de opvoeding volledig voor haar rekening. Ze verhuisde vele malen omdat haar echtgenoot als gemeenteambtenaar naar een steeds grotere stad werd overgeplaatst. Toen ze in de jaren zeventig in Den Haag kwam te wonen hoorde ze van Groningse huisvrouwen over de vissen in de sloten die massaal stierven door de fosfaten uit de wasmiddelen.

Janneke trok zich het lot van de natuur aan. Ze had zich in de hervormde kerk al sterk gemaakt voor de

A Janneke van Beuzekom - van Veen toont de actiefoto. Op de achtergrond kijkt minister Ginjaar toe. PHOTOFOTO

vrouwenemancipatie en had inmiddels enige ervaring in het opkomen voor haar idealen. Om iets te doen aan de fosfaten richtte ze, met een vriendin, het comité 'anti witterdan-wit' op. Janneke maakte een foto waarop verpakkingen van fosfaatvrije wasmiddelen stonden afgebeeld zodat consumenten met de foto in de hand een winkelier eenvoudig konden verzoeken die wasmiddelen in het assortiment op te nemen.

De actie, vanuit de Poorterstraat in

het Benoordenhout, was een doorslaand succes. Huisvrouwen vroegen de foto massaal aan, waarna Janneke een grote briefkaartenactie startte.

Binnenhof

Ze ging ook met haar 'anti witterdan-witcomité' de straat op. Talloze vrouwen sloten zich aan bij demonstraties op het Binnenhof. Toen dat nog niet genoeg bleek te zijn, ging ze met een klein clubje naar Noordwijkerhout om een milieucongres van

minister Ginjaar te smoren. Janneke en het comité liepen met een waslijn en een kooptel bel, 'om aan de bel te trekken', naar binnen. Ginjaar nam de actie serieus. De minister zou in 1985 de fosfaten in wasmiddelen verbieden.

In Den Haag maakte Janneke zich sterk voor de jaarlijkse Iom Hasjoa hedenking op het Rabbijn Maanen-

► Nog steeds bloeien er overal in de stad stokrozen die Janneke ooit heeft gezaaid

plein waarbij wordt stilgestaan bij de Jodenvervolging in de Tweede Wereldoorlog. Ze verzorgde onder meer de bloemen. Janneke had niet alleen oog voor grote thema's als wereldvrede en milieu, maar ook voor kleine dingen. Op dit moment bloeien er overal in de stad, langs steepen en muurtjes, stokrozen en koekoeksbloemen die Janneke ooit zaaide. Haar straatkruid, zoals ze de bloemen noemde, zorgde voor schoonheid. Iets dat nodig is in het menselijk bestaan, vond Janneke.

Jarenlang fietste ze naar clubhuis de Mussen in de Schilderswijk om Nederlandse les te geven. Haar echtgenoot maakte zich weleens zorgen als ze in het donker weer naar huis toe fietste, maar Janneke liet zich niet tegenhouden. Later werd haar op straat weleens vrolijk 'Aap Noot Mies' nageroepen door een voormalige leerling.

Na een moeilijke periode van afnemende gezondheid overleed de voorvechter van de fosfaatvrije wasmiddelen Janneke van Beuzekom - van Veen op 87-jarige leeftijd.

mijn moeder in memoriam in AD Haagsche Courant 17 juni 2019

Janneke van Beuzekom - van Veen toont de actiefoto aan minister Ginjaar. © Privéfoto

Janneke had niet alleen oog voor milieu en wereldvrede, maar ook voor de kleine dingen

VAN WIEG TOT GRAF Ze startte, thuis in het Benoordenhout, een actiecomité tegen wasmiddel-fosfaten. Huisvrouwen steunden haar massaal waarna de minister overstag moest. Deze week in van Wieg tot Graf het levensverhaal van Janneke van Beuzekom - van Veen (1932 - 2019).

Nicolette van der Werff 17-06-19, 20:03 **Laatste update:** 19-06-19, 12:01

Janneke van Beuzekom - van Veen (6 maart 1932 - 18 mei 2019) groeide op aan de Lek in Langerak. Haar vader had een maalterij. Haar moeder en tante zongen als ze de was deden, die vervolgens in het gras te bleken werd gelegd. Het was een idyllische omgeving waar Janneke liefde voor alles dat groeit en bloeit met de papepel ingegoten kreeg.

Op weg naar de kweekschool nam ze dagelijks het pontje om de rivier over te steken. Daar ontmoette ze haar echtgenoot, die voor de gemeente werkte en ook volkstellingen deed. Janneke trouwde, kreeg vijf kinderen en nam de opvoeding volledig voor haar rekening. Ze verhuisde vele malen omdat haar echtgenoot als gemeenteambtenaar naar een steeds grotere stad werd overgeplaatst.

Toen ze in de jaren zeventig in Den Haag kwam te wonen hoorde ze van Groningse huisvrouwen over de vissen in de sloten die massaal stierven door de fosfaten uit de wasmiddelen.

Het anti witter-dan-wit' comité

Janneke trok zich het lot van de natuur aan. Ze had zich in de hervormde kerk al sterk gemaakt voor de vrouwenemancipatie en had inmiddels enige ervaring in het opkomen voor haar idealen. Om iets te doen aan de fosfaten richtte ze, met een vriendin, het comité 'anti witter-dan-wit' op. Janneke maakte een foto waarop verpakkingen van fosfaatvrije wasmiddelen stonden afgebeeld zodat consumenten met de foto in de hand een winkelier eenvoudig konden verzoeken die wasmiddelen in het assortiment op te nemen.

De actie, vanuit de Poorterstraat in het Benoordenhout, was een doorslaand succes. Huisvrouwen vroegen de foto massaal aan, waarna Janneke een grote briefkaartenactie startte.

Binnenhof

Ze ging ook met haar 'anti witter-dan-witcomité' de straat op. Talloze vrouwen sloten zich aan bij demonstraties op het Binnenhof. Toen dat nog niet genoeg bleek te zijn, ging ze met een klein clubje naar Noordwijkerhout om een milieucongres van minister Ginjaar te verstoren. Janneke en het comité liepen met een waslijn en een koperen bel, 'om aan de bel te trekken', naar binnen. Ginjaar nam de actie serieus. De minister zou in 1985 de fosfaten in wasmiddelen verbieden.

In Den Haag maakte Janneke zich sterk voor de jaarlijkse Jom Hasjoa herdenking op het Rabbijn Maarsenplein waarbij wordt stilgestaan bij de Jodenvervolging in de Tweede Wereldoorlog. Ze verzorgde onder meer de bloemen.

Janneke's straatkruid

Janneke had niet alleen oog voor grote thema's als wereldvrede en milieu, maar ook voor kleine dingen. Op dit moment bloeien er overal in de stad, langs stoepen en muurtjes, stokrozen en koekoeksbloemen die Janneke ooit zaaide. Haar straatkruid, zoals ze de bloemen noemde, zorgde voor schoonheid. Iets dat nodig is in het menselijk bestaan, vond Janneke.

Jarenlang fietste ze naar clubhuis de Mussen in de Schilderswijk om Nederlandse les te geven. Haar echtgenoot maakte zich weleens zorgen als ze in het donker weer naar huis toe fietste, maar Janneke liet zich niet tegenhouden. Later werd haar op straat weleens vrolijk 'Aap Noot Mies' nageroepen door een voormalige leerling.

Na een moeilijke periode van afnemende gezondheid overleed de voorvechtster van de fosfaatvrije wasmiddelen op 87-jarige leeftijd.

vier gedichten van Janneke

Mijn moeder zaaide overal de zaden van de **stokroos**, ook bij de brievenbus. Nicolette, de journaliste van het artikel over mijn moeder in AD Haagsche Courant woont niet ver van die brievenbus vandaan, die er overigens nu niet meer is.

Ze vond het natuurlijk heel leuk om te horen dat mijn moeder die gezaaid had. Ongelooflijk dat er al een verbinding bleek te zijn!

Stokroos

*Dit is een stokroos. die ik uitzaai
in de straten van Den Haag.
Mensen staan er bij stil,
zien ze wat graag.
Hier een roze, een heel mooie,
elders een witte of een rooie.*

*Maar ook het nietige straatkruid
mag er zijn.
Zoals sterremuur, is zelfs voedsel
voor de mussen.
't Groeit spontaan bij bomen,
op muurtjes en spleetjes er tussen.*

*Het grauw van het trottoir krijgt
hierdoor kleur.
En soms groeit er kruid dichtbij
de voordeur.
Bescherm ons Haags straatkruid.
Laat uw stem horen en wel luid !*

zomer 2005

Janneke maakte een mooi gedicht over het roodborstje, dat vaak in haar tuin komt, ook als ik er ben. Ik heb er een foto van gemaakt, het roodborstje eruit geknipt en bij ons op de muur gehangen.

Roodborstje

Hoor ik daar licht geritsel?
Ginder bij de akkerdistel?
Ik - 'k ben blij verrast,
't is - 't is onze wintergast.

Ik zit gehurkt - oog in oog.
Bang vlieg je omhoog
met een boog over mij heen
ver boven mijn hoofd.

Ik fluit naar jou,
opdat je niet zult vluchten
en onmiddellijk weer zou
verdwijnen in de kou.

Ik fluit opnieuw een melodie.
Nee maar - hoor en zie!
Je helder "tzzrie, tzzrie, tzzrie"
antwoord dichtbij-
je zat bijna op mijn knie.

O wonderdiertje, groen oranje siert je.
Je hebt een heel eigen maniertje
met mensen om te gaan,
zodat wij elkaars taal en teken
verstaan!

-

nov '85

Janneke houdt erg van wilde bloemen en schreef dit prachtige gedicht over het Fluitekruid, die ze haar vrienden noemt. Ze zal ze nooit onkruid noemen, want onkruid bestaat niet, gewild kruid lijkt me wel een mooie naam.

Fluitekruid

Mijn dierbare vrienden
van wegkant en grienden,
op bermen en dijken
staan ze te prijken
in mei.

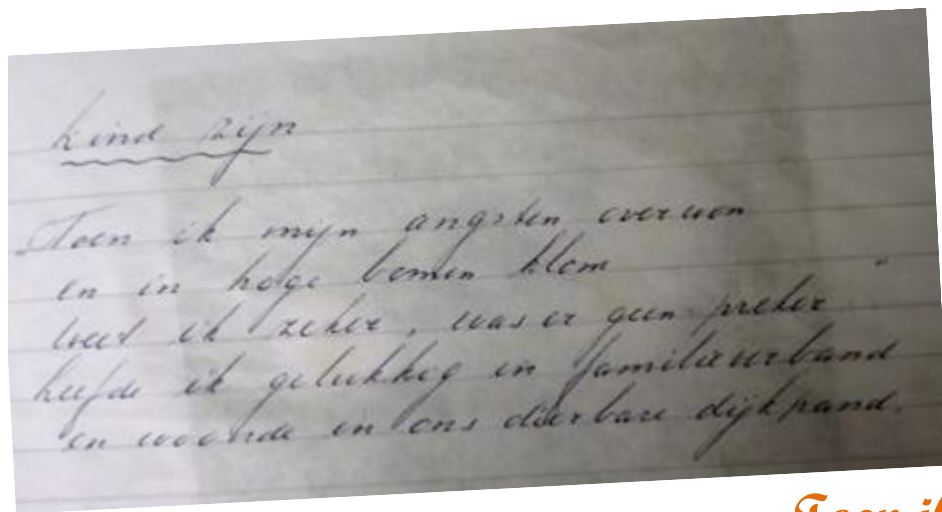
Ze planten zich voort
en groeien ongestoord,
jaar in jaar uit,
beduidend wild kruid.

Het Hollands kant,
de lievelingsplant
van mij.

mei '92

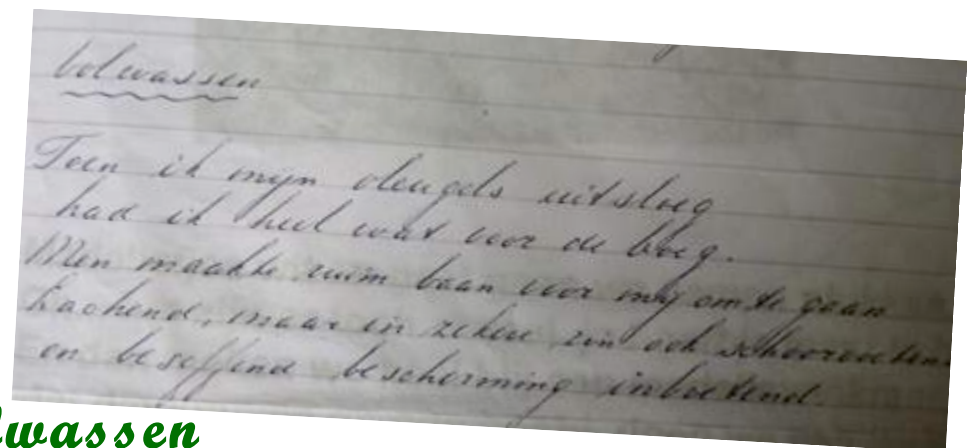

Als laatste het gedicht 4 levensfases. Op een prachtige manier verwoordt mijn moeder haar gevoelens. dat ze zich niet gelukkig voelt bij het wegblijven van haar kinderen, die elders wonen. Mijn vader laat voelen hoe zelfstandiger hoe beter en mist ons niet. Mijn moeder mist ons elke dag en zegt: *Mensen die mensen nodig hebben, zijn gelukkige mensen.*

Kind zijn

*Toen ik mijn angsten overwon
en in hoge bomen klom,
weet ik zeker, was er geen 'preker',
leefde ik gelukkig in familieverband
en woonde in ons dierbare dijkpand.*

Volwassen

*Toen ik mijn vleugels uitsloeg
had ik heel wat voor de boeg.*

*Men maakte ruim baan voor mij om te gaan,
lachend, maar in zekere zin ook schoorwaetend
en beseffend bescherming inboetend.*

Ouder geworden

kinderen zijn gekomen...
kinderen zijn elders gaan wonen,
kosten noch moeite gespaard,
liefde is puur en bedaard.
't Denken loopt in de 'miljoenen'
en de wil je ermee te verzoenen?

Ouder geworden

Kinderen zijn gekomen...
kinderen zijn elders gaan wonen.
Kosten nog moeite gespaard,
liefde is puur en bedaard.
't Denken loopt in de 'miljoenen'
en de wil je ermee te verzoenen?

Bejaard
De uitkomst als positief overziende
Dat lukt me bij lange na niet
Er blijft een schrijnend verdriet
Het waarom van het wegblijven
Het hart kan de pijn niet verdrijven
't loopt warm en hardop
Ik voel een bonzend geklop - Weichstank 1911

Bejaard

De uitkomst als positief overziende
dat lukt me bij lange na niet.
Er blijft een schrijnend verdriet.
Het waarom van het wegblijven.
Het hart kan de pijn niet verdrijven.
Het loopt warm en hardop.
Ik voel een bonzend geklop.

Janneke vertelt in augustus 2013 over haar motivatie om gedichten te schrijven over de natuur en haar maatschappelijke betrokkenheid. Opvallend hoe mooi ze alles verwoordt, creatief en met diepe inzichten en wijsheid. Het is altijd fijn om met haar te praten.

Het blijft onvoorstelbaar dat ze uitgelachen is door mijn vader, broers en zussen en de familie van mijn vader, waardoor ik als kind heel bang was om op haar te lijken, want dan zou ik ook uitgelachen worden. Ik heb alles gedaan om naar mijn vader toe te trekken, die niet gezien heeft wat een bijzondere vrouw zij is.

Gelukkig ben ik dat wel gaan zien. Toen ik haar liefde ging geven die ik dacht gemist te hebben, veranderde mijn hele leven. Ik kreeg een steeds diepere band met mijn moeder en kon haar uiteindelijk helpen om door een ongelooflijk diep lijden door gedwongen 100 medicijnen per week te moeten slikken heen te komen.

Mijn moeder is voor mij steeds meer een voorbeeld geworden hoe je je staande houdt en niet van je pad laat afbrengen in een verziekte wereld.

Janneke vertelt:

de natuur

De natuur is belangrijk in je leven om ervan te genieten, zoals alles uit de handen van de Schepper is gekomen. Ik heb de liefde voor de natuur meegekregen van mijn ouders. Mijn moeder maakte ons een keer wakker en zei: “Meisjes word wakker, de pereboom bloeit zo mooi”. Mijn vader wees met zijn wandelstok als we zondags door de weilanden wandelden, bloemen aan langs de slootkant. Hij stond stil bij een knotwilg, daar had een specht een nest gebouwd.

Als we dotters gingen plukken gaven we ze aan mijn moeder en aan de buurvrouw, mevrouw van Eidsen, die weduwe was geworden. Het uitdelen van bloemen daar leefde je mee.

Op de kweekschool was biologie een belangrijk vak, vooral als het over de natuur ging. Als de directeur van de kweekschool een vogel had gered, o.a. een meerkoet, die bijna doodgevroren was in een strenge winter, riep hij me binnen om de vogel te laten zien. Kinderen in mijn klas brachten dode of doodgevroren vogels mee, die opgezet werden. Bij de padvindingsinstallatie werd er gezegd: *'Blijf de natuur bestuderen het zal je veel mooie uren geven'*. De liefde voor de natuur doorgeven vind ik belangrijk. Normen en waarden bijbrengen houdt ook de liefde voor de natuur in. Dat hebben mijn vader en moeder allebei gedaan.

maatschappelijke betrokkenheid

De oorlog heb ik heel intensief beleefd. Ik weet nog waar mijn vader stond toen hij de vliegtuigen hoorde overkomen en zei: “Nu zijn we verloren”. Pas later begreep ik dat hij toen vertelde dat de oorlog was begonnen en niet wist wanneer en of dat zou stoppen. Er was op de dijk, toen Rotterdam in brand stond, een stroom van vluchtelingen, honderden, uit Rotterdam.

Mijn ouders en andere bewoners uit ons dorp, hebben heel hard gewerkt om 20-30 vluchtelingen (per boerderij) een plaats te geven in de hooiberg. Het 'geluk' was dat de stallen net leeg waren, de koeien waren net uit de stal, het was Pinksteren. De stallen werden schoongemaakt en er werd stro in gelegd om mensen onderdak te kunnen geven. Mijn moeder ging de mensen troosten.

Ook Veenendaal en Wageningen waren geteisterd door de oorlog. Een gezin uit Wageningen kon niet slapen in het stro, ze mochten bij ons thuis slapen. De mensen kregen eten uit de gaarkeuken, in scholen. Veel mensen hielpen, vooral de boeren, iedereen gaf wat eten.

Het is waardevol om levenservaringen, negatieve (oorlog) en positieve (natuur) vast te houden en aan kinderen en kleinkinderen door te geven, wat een positieve waardevolle inhoud aan je leven geeft. Ik wil met mijn gedichten doorgeven dat ervaringswijsheid voeding geeft aan je leven, zoals ik dat zelf ook van mijn ouders heb meegekregen. Zowel positieve als negatieve ervaringen verwoorden geeft inhoud aan je leven.

*Opvoeden kan vooral bij kinderen
die er gevoelig voor zijn veel vreugde geven.*

Ik ben vaak verhuisd van Langerak, naar Bergambacht, Capelle a/d IJssel, Schiedam, Bunnik en Den Haag.

Wat houdt godsdienst in de praktijk in. Ik kon het wonder van de schepping, de bloemen, de vogels, het zingen van de merel kwijt in het kerkewerk, het milieuwerk en in de omgang met mensen.

mijn moeder 2018/2019 in het verzorgingshuis Oldeslo in Den Haag

2 augustus 2018 ik heb een goede band met mijn moeder. Dat zij blij met mijn aandacht is, wordt helaas niet als positief gezien. Moeilijk om daar niets van aan te trekken en in mezelf te blijven geloven.

30 mei 2018 een grote blauwe plek door de rolstoel of tillift

Maar gelukkig is Marthe daarin een enorme steun, zij juicht altijd alles toe wat ik doe voor mijn moeder.

9 augustus 2018

25 augustus 2018 buiten zijn doet mijn moeder goed, maar ook dat wordt haar niet gegund. We mogen alleen in de tuin zijn, niet met haar wandelen.

22 september 2018 Een aangrijpende foto van mijn moeder. Zo treffen wij haar (vaker) aan als we haar ophalen in de huiskamer.

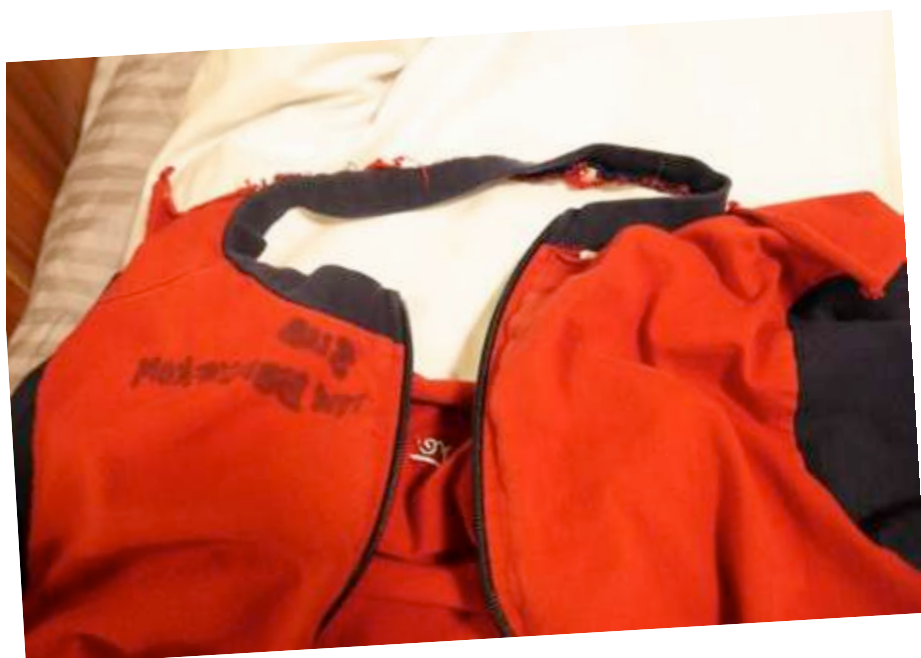
3 november 2018, weer een grote blauwe plek door stoellift of rolstoel.

Nota 2 januari 2019 van de hennepolie van de Apotheek Transvaal in Den Haag, de enige apotheek in Nederland die dat legaal mag verkopen. De olie stond klaar, maar nauwelijks toegepast. Iedereen merkte wel iets, maar dat werd niet doorgezet, mijn moeder heeft niet mogen ervaren wat hennepolie haar doet, in plaats van (zonder) paracetamol. Dat was toegezegd, maar is niet gedaan. Andere belangen waren veel groter.

11 januari 2019 de pijnstiller buprenorphine heeft mijn moeder ook nog een paar weken gehad

11 januari 2019 Pyjamapak wat mijn moeder verschrikkelijk vond, uit probeerde te trekken en kapot ging, ook daar is ze heel alleen mee geweest. We hebben haar soms weken haar eigen nachtjapon aan mogen trekken, ze was dan veel rustiger en heel blij dat dat weer 'mocht'.

5 foto's 27 maart 2019

We nemen mijn moeder mee naar haar eigen kamer, ze zit wezenloos, doodmoe en depressief in de rolstoel. 100 pillen per week slikken, alleen achtergelaten worden, afschuwelijk dat iedereen dat maar accepteert en doet alsof dat normaal is. Maar dat is het natuurlijk niet.

Bijkomend in haar eigen stoel is ze binnen een half uur weer (een ander) mens.

Mijn moeder is blij met haar nieuwe biologische vest van hennep en katoen.

En wil ze zelfs nog met haar (door de arts al afgeschreven verlamde) rechterhand haar tanden poetsen. Daar komt de verpleging natuurlijk niet aan toe.

12 april 2019 Twee fentanylpleisters (100 keer sterker dan morfine!!) op de rug van mijn moeder, de oude is niet weggehaald, kwam vaker voor! De fentanylpleister heeft mijn moeder in heel korte tijd tot een wrak gemaakt, ze had al bijna geen eetlust meer, kreeg bijna geen adem meer en ging heel snel achteruit. Verschrikkelijk voor mijn moeder en voor ons om mee te maken en je totaal machteloos te voelen, omdat niemand wil luisteren.

30 april 2019 We lezen een gedicht dat ik had geschreven over het gevaar van vaccinaties. Niemand dacht dat mijn moeder nog kon lezen, ze was al helemaal afgeschreven en onterecht dement verklaard. Ze heeft al jaren daarvoor geroepen dat ze niet tot een nul gereduceerde wilde worden.

2 mei 2019, 16 dagen voor haar overlijden, doodop, maar heel blij dat wij er zijn. Het wordt een mooie foto.

13 mei 2019 treffen we mijn moeder moede(r)loos aan.

16 mei 2019 2 dagen voor haar overlijden is mijn moeder 's ochtends uit bed op haar hoofd gevallen. Ze is waarschijnlijk overleden aan een hersenbloeding, volgens de lijkschouwer. Een patholoog die wij raadplegen denkt aan een hersenvliesbloeding. Clopidogrel bloedverdunner die mijn moeder na een CVA (beroerte) had gekregen begin januari geeft een veel hoger risico op bloedingen, zeker bij kwetsbare oudere mensen.

Mijn moeder had al een week blauwe vingers. Toen ik haar handen vasthield waren ze binnen een uur weer normaal.

Heel moeilijk om te weten dat als we weggaan ze het heel snel weer koud zal krijgen. 2 dagen later zou ze eenzaam en alleen overlijden.

Ik maak haar voeten warm en leg haar weer op haar linkerzij. Dan zien we de blauwe plek op haar hoofd. Ze is weer warm en ligt er heel ontspannen bij en heeft weer kleur op haar gezicht.

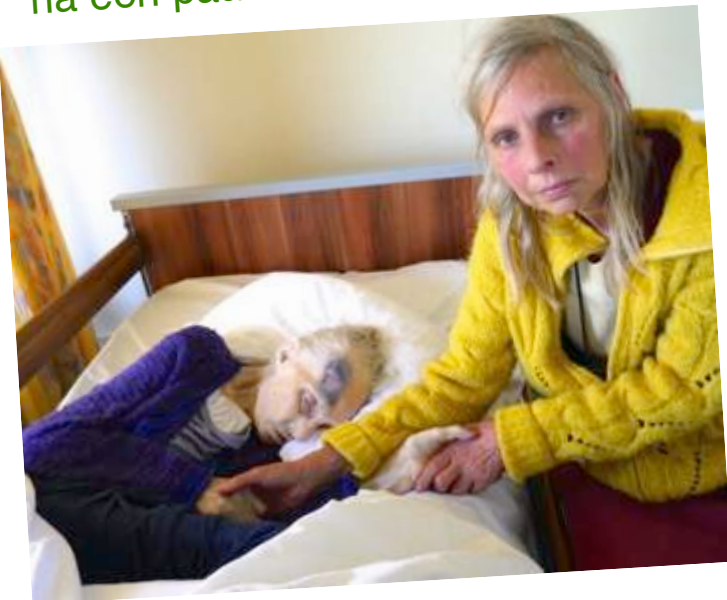
Ik maak haar knieën nog warm en dan moeten we naar huis, Verschrikkelijk om je moeder zo alleen te laten, eenzaam en aan haar lot overgelaten.

18 mei 2019 is mijn moeder overleden, op dezelfde sterfdatum als haar eigen moeder. Een enorme troost toen ik daar na een paar weken achter kwam.

Leonor, liefhebbende dochter van Janneke

Wie geduld heeft, maakt mooie dingen mee. Geduld is als je geen geduld hebt toch geduld hebben.

Als iedereen geeft, wordt iedereen rijk.

Deel je wensen met elkaar, praat erover, ze komen uit.

Het gaat vaak niet zoals je denkt, maar (achteraf gezien) wel precies zo zoals je had gewild.

Heb geen haast, als je maar onderweg bent.

Negatieve ervaring kun je ook als positief zien.

Hoe meer vertrouwen en samenwerking, hoe groter de uitstraling.

Liefde heft alle tegenstellingen op.

Alles wat je meemaakt en verwerkt is humus voor mooie bloemen.

We zijn elkaars broers en zussen, in wezen is iedereen het met elkaar eens.

Alles is te begrijpen, als je je er maar in wilt verdiepen.

Het leven is te kort om er niet bij stil te staan.

Alles staat of valt bij een goede voorbereiding.

Waar een wil is, is een weg, waar een wil en liefde is, is DE weg.

Samenwerken en blijven communiceren, hoe concreter, hoe beter.

Praten en onzekerheid toelaten doet leven.

Elk einde of teleurstelling is vaak een mooi begin zijn van iets nieuws.

Door alle moeilijkheden met elkaar aan te gaan en op te lossen, lost het op en hou je uiteindelijk het positieve over.

De kunst is om iets positiefs te doen met wat je hebt meegemaakt.

Praten over je gevoel en je wensen uitspreken
is essentiële voeding voor je ziel, geest en lichaam.

Kwetsbaarheid is kracht, twijfel geeft zekerheid, delen maakt rijk.

Sluit niemand uit, elk mens is het waard om mee om te gaan.

De grootste duisternis is niet in staat het kleinste vlammetje te doven.

Liefde bestaat, we worden geholpen, alles wat je wil kan gebeuren.

Vertrouwen is de sleutel tot samenwerken en vreugde.

Alles wat je wil of wenst kan.

Als je iets heel diep hebt ervaren en onderzocht, laat het zich vanzelf los.

Het is niet ik óf jij, maar ik *én* jij.

Ziekte is genezing. Genezen is je lichaam op nieuwe gedachten brengen.

Zelf genezend vermogen is zelf genezen mogen.

Liefde is een besluit en komt van binnenuit.

Spreek je uit, jong en oud, zwijgen is zilver, spreken is goud.

Niet tevreden over je verleden, doe het nu anders,
neem initiatief en wees creatief.

Alles in je leven kan anders, een enorme troost, stimulans en inspiratie.

Alles wat je aandacht en liefde geeft, ademt en leeft!

Wat je aandacht geeft groeit, wat je liefde geeft bloeit.

Vraag je bij alles wat je doet af, word ik hier een blij en beter mens van?

Als je 'moeten' verandert in 'mogen', verandert verplichting in vreugde.

Zoals je niet sneller kunt lopen dan je loopt,
kun je ook niet verder zijn dan je bent.

Positiviteit en negativiteit is allebei energie, die je positief kan gebruiken.

Gedeelde smart is halve smart, niet gedeelde smart is dubbele smart, gedeelde vreugde is dubbele vreugde.

Moeders liefde geven is therapie voor de hele wereld.

Wijsheid krijg je door afstand te nemen, je diep betrokken te voelen en met liefde naar jezelf en anderen te kijken.

Bewustwording en transformatie is niet zijn wie je bent, maar wie je wil zijn.

Als je iets heel diep hebt ervaren, laat het zich vanzelf los.

Delen en praten heelt en voorkomt ziekte en pijn.

Vele handen maken 'Licht'werk.

Echte samenwerking is beseffen dat je niet de ander, maar elkaar nodig hebt.

Luister naar iedereen, van kind tot politie, maar volg je eigen hart en intuïtie.

Iemand die (on)aardig is heeft veel meegemaakt.

Liefde is openstaan voor iedereen en voor alles waar je 'nee' bij voelt.

Ruzie is alleen goed als je je daarna opgelucht en beter voelt.

Hoe minder van maatschappelijke waarde, hoe meer hemelse waarde.

Wie zaait zal oogsten, hoe meer je zaait, hoe meer je zal oogsten.

Menselijk en wenselijk liggen dichtbij elkaar.

Neem nu de tijd, want er is alleen NU.

Tijd is een cirkel, alles is in één moment tegelijk.

Zorg dat (bege)leiding samenwerking wordt.

Als je alles serieus neemt, wordt het (vanzelf) leuk.

Laat je niet van je pad af brengen en blijf door de bomen het bos zien.

Laat je niet misleiden of afleiden door wat je hoort en ziet,
luister vooral naar je eigen gevoel.

Breng gevoel in alles wat je hoort, ziet en voelt,
dan zal liefde, licht en vreugde je leven leiden.

Vrouwen zijn nodig voor het redden van de wereld.

Meisjes en vrouwen zijn essentieel voor communicatie, menselijkheid,
vriendelijkheid, meelevend zijn, creativiteit, spontaniteit en openhartigheid.

Echte intelligentie is je verstand gebruiken om je gevoel te verwoorden.

Alles wat je zélf en met je hart doet, is essentieel om te helen en genezen.

Als je nu alles doet wat je kan doen, leef je in het nu en dat geeft energie.

meditatie

Meditatie: maak van je lichaam de lekkerste stoel om in te zitten.

Mediteren heeft dezelfde letters als eet minder.

Meditatie in plaats van medicatie.

Mediteren is in je lichaam komen en luisteren naar jezelf.

Uitspraken van mijn moeder en haar moeder (mijn oma).

Onder de huid van mensen is veel verborgen

Als één lid lijdt, lijden alle leden mee.

Mensen die mensen nodig hebben, zijn gelukkige mensen.

Leven is liefde geven.

Blank, bruin en zwart, allen hebben een plaatsje in Jezus hart. (mijn oma)

De hemel op aarde brengen. (mijn oma)